

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Octombrie (Brumărel)
nr. 10 (106) / 2025

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărăși” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

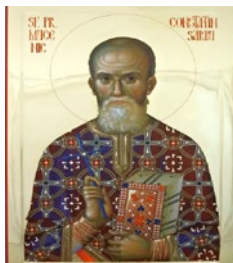
„Niciodată nu este prea târziu!”

Citiți în pagina 1

La taifas cu o lumânare

Citiți în pagina 4

Sfântul Preot Mucenic
Constantin Sârbu

Citiți în pagina 14

Când suntem „doborâți” de
povara crucii...

Citiți în pagina 8

Biserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

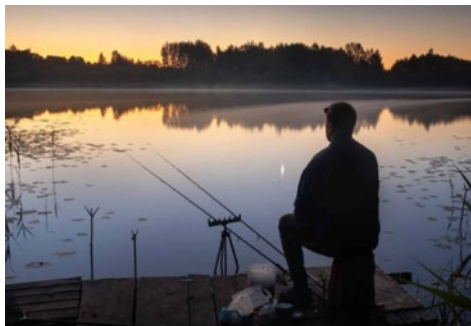
*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție

„Niciodată nu este prea târziu!”

Mulțumind Domnului pentru că ne-a învrednicit să răsfoim împreună „Călăuza Credinței” și de această dată, să continuăm lucrarea duhovnicească, încercând împreună să mai adăugăm o cărămidă la temelia credinței, protejându-ne astfel de valurile deznădejdiei, ale nepăsării și derivei sufletești care par să domine și să înăbușe dorința omului de mântuire. Recent, cineva îmi spunea ca luna lui Brumărel și în general perioada de toamnă îi aduce întotdeauna o stare de tristețe și de apatie, raportat la trăirile și bucuriile anotimpului călduros care acompaniază vacanțele sau binemeritatele concedii de odihnă. Fără a contesta sentimentele pe care cu toții le experimentăm odată cu începerea sezonului estival, este de la sine înțeles nostalgia pe care o creează perioada în care ne-am relaxat, precum și faptul că timpul pentru revenirea la normalitate este o perioadă care diferă de la individ la individ în funcție de puterea de acomodare.

Dacă ne este greu să (ne) revenim pe plan profesional, mult mai greu este să (re)intrăm pe făgașul care ne conduce mintea și inima către Domnul Hristos și către învățătura Sa. Înaintea Sfințelor Patimi, Domnul Hristos blestema smochinul neroditor, aspect pe care nici apostolii nu l-au înțeles. Gestul Domnului Hristos este întemeiat pe faptul că Dumnezeu cere de la noi să aducem roadă oricând, stăruind în a face binele și lucrând permanent la desăvârșirea noastră, după cum spune și Sfântul Apostol Iacob: „Cine știe să facă binele și nu-l face, păcat are” (Iacob 4, 17). Expresia folosită de mulți creștini precum „Niciodată nu este prea târziu!”, nu este cea mai potrivită, raportat la trăirea duhovnicească. A te baza pe faptul că „Niciodată nu este prea târziu” sau a considera că ceea ce ai acumulat până în prezent îți asigură (garantează) un loc în Împărăția cerurilor, nu reprezintă decât a „reprograma” punerea în lucrare a gândului cel bun primit în clipa de față de la îngerul păzitor sau chiar direct de la Dumnezeu.

Dragi prieteni, a te amăgi cu ideea că viața este lungă și că vom lucra toate cele bune, dar mai târziu, este o speranță deșartă, căci vedem câți cunoscuți se mută din această viață fiind încă în floarea vârstei sau din fragedă copilărie, fie din vreo boală sau din alte împrejurări. Iar pentru unii ca aceștia, chiar este prea târziu pentru a face astăzi ceea ce puteau să fi făcut ieri. Cred și mărturisesc, că nu există

o anume perioadă propice a anului pentru ca depresia sau akedia să-și facă sălaș în sufletele noastre. În scrierile sale, Sfântul Apostol Pavel spunea că „Celui ce i se pare că stă neclintit, să ia aminte să nu cadă” (I Cor. 10, 12). În cazul nostru, cei care ne bazăm pe conceptul că „Niciodată nu este prea târziu” sau „Am făcut destule...să mai facă și alții”, să fim cu luare aminte, spre a nu cădea. Altfel spus, ispita autosuficienței să o prevenim printr-o permanentă trezvie. Așa cum, după o întrerupere a activității profesionale, suntem conștienți că trebuie să revenim continuând lucrarea începută anterior, tot așa și atunci când am (realizat) avut o perioadă de lăncezire duhovnicească trebuie să restabilim legăturile cu Dumnezeu.

De multe ori avem impresia că lăsând la o parte mersul la biserică, rugăciunile sau cărțile duhovnicești (în vacanță fiind) și stând la o terasă cu prietenii sau, prin alegerea unei excursii exotice, ne odihnim, dar în fapt, aceasta este doar o odihnă aparentă intrând într-o anumită zonă de confort, după care, revenirea la normalitate se face cu multă nevoie. De multe ori ajungem să căutăm odihna acolo unde nu o putem găsi. Părintele Iulian spunea că și cel care intră într-o sală cu jocuri de noroc crede că-L va găsi pe Dumnezeu, dar din păcate Îl caută într-un loc greșit.

Dragii mei, odihna cea adevărată nu înseamnă să stai la umbră pe un șezlong, Odihna care ne aduce acea bucurie interioară după care cu toții tânjim, o vom găsi întotdeauna în afara noastră, pentru că altcineva sau, mai bine spus, altceva ne aduce pacea interioară. Nu întâmplător oamenii care își găsesc adevărata odihnă în Domnul Hristos și în învățăturile Lui, nu-și vor mai satisface dorințele în patimi și nici nu se vor îndreptăți pe sine amăgindu-se, crezând că „Niciodată nu este prea târziu”!

La tema aleasă poate că nu era nevoie de o pildă care să ilustreze ceea ce am vrut să vă pun la inimă, dar și de această dată Maica Domnului mi-a pus înaintea o povestioară pe care am transcris-o pentru dumneavoastră.

„Un industriaș foarte bogat a fost deranjat de un pescar care stătea pe malul râului, aproape de locul în care își avea ancorat iahtul său.

Pescarul își adunase instrumentele de pescuit și privea alene luciul apei.

- De ce nu ieși cu barca în larg, la pescuit? îl întrebă industriașul.
- Pentru că am prins destul pește pentru ziua de astăzi, răspunde pescarul.
- Cum de nu prinzi mai mult pește decât ai nevoie?
- Și ce să fac cu el?

- Ai putea câștiga mai mulți bani, veni răspunsul impacientat; apoi ai putea să-ți cumperi o barcă mai mare ca să prinzi și mai mult pește.

Mai mult pește înseamnă mai mulți bani. Curând ai avea o întreagă flotă de pescuit și ai deveni un om bogat, așa ca mine.

- Interesant. Și după aceea ce aș face? întrebă pescarul.
- Ai sta, te-ai odihni și te-ai bucura de viață, răspunse industriașul.
- Apoi, ce crezi dumneata că fac eu acum? spuse pescarul, privind liniștit pe țarmul celălalt al râului. Nu vezi că stau și mă bucur de viață?"

Așadar, pentru ce să fim triști? Pentru că s-a terminat concediul sau pentru că în luna lui Brumărel natura începe pregătirea pentru iernat? Păi, ce poate fi mai frumos decât coloratul pastel de toamnă pe care Dumnezeu l-a dezvăluit înaintea ochilor noștri? Sau poate mintea plină de îndoială și slabă în credință va născoci alte și alte motive? Vrând să alunge negura din mintea noastră, Domnul Hristos ne învață: „Nu vă adunați comori pe pământ unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta” (Matei 6, 19-21).

Dragi prieteni, cred cu tărie că nu e o rușine să recunoști că ești sărac, ci rușinos este să nu lucrezi pentru a scăpa de sărăcie. Este mai ușor să dăm vina pe vreme, pe horoscop sau pe orice altceva pentru starea de akedie duhovnicească în care ne aflăm, decât să încercăm să reluăm relația cu Dumnezeu. Se spune că cel leneș va ajunge să creadă despre sine că e capabil de orice lucrare. Este o iluzie, o amăgire diavolească, pentru că, tot amânând, niciodată nu va începe ceea ce crede că este în stare a face. Sfântul Paisie Aghioritul, în lucrarea „Trezire duhovnicească”, ne spune: „Atunci când începe încet-încet puțină trândăvie, puțină nepăsare, voința slăbește. Ce să facă Dumnezeu dacă omul nu vrea? Nu vrea să intervină, pentru că respectă libertatea omului. Netrebnicește astfel omul și aripa lui Dumnezeu. Dar, când are voință, are și aripa lui întreagă; atunci vrea și Dumnezeu, vrea și omul, și el zboară”. Deci, Dumnezeu vrea să ne ajute; Își dorește să înțelegem că sintagma „Niciodată nu este prea târziu” nu este caracteristică vieții duhovnicești, dar dacă se lovește de îndărătnicia noastră, oare cine este de vină?

Având în vedere că nimeni nu știe nici ziua și nici ceasul în care sufletul său se va despărți de trup (Matei 25, 13), trebuie să fim pregătiți oricând pentru a ne înfățișa înaintea Domnului Hristos, cu haină de nuntă curată și împodobită cu fapte bune, păstrând aprinsă Lumina Învierii în sufletele noastre.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

La taifas cu o lumânare

*I*ntro zi, apropiindu-mă de lumânărarul unei mănăstiri, am observat că una dintre lumânări tocmai s-a stins.

Mirosul încă mai plana prin aer, aspect care mă bucura, pentru că îmi place să mă aflu în preajma aromei fumului lumânărilor.

M-am uitat puțin cu atenție spre ea...

- Dragă lumânare, mi-e așa de milă de tine, mai aveai atât de multă ceară de ars! Mă gândesc și la omul care te-a lăsat aici. Poate că s-a rugat pentru cineva grav bolnav sau pentru cineva care chiar atunci era într-un examen sau...cine știe? Uite, chiar acum te voi aprinde, cu ajutorul lumânării mele.

Deodată, lumânarea îmi vorbea:

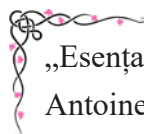
- Îți mulțumesc pentru că mi-ai dat lumină, suflet bun! Omul meu, călător fiind, în trecere pe la sfintele mănăstiri, tocmai era la un pas spre a suferi un accident, dar osteneala ta l-a izbăvit! Chiar în momentul în care flacăra lumânării tale s-a atins de fitilul meu ars, îngerușul păzitor al pelerinului meu a coborât din înalturi, i-a oferit o aripioară de ajutor și l-a scos din ghearele vrăjmașului. Acum, strălucesc bucurasă și recunoscătoare!

De multe ori m-am întrebat care e rolul lumânărilor, de ce unele ard, de ce altele nu ard, de ce le punem și la cei vii, nu doar la cei adormiți. În doar câteva clipe, existența pe pământ ni se poate stinge. Dar, o lumină, cât ar fi ea de mică, aprinsă undeva cu credință, cu nădejde și cu dragoste, ne-ar putea salva viața.

Să încercăm, de fiecare dată, să dăm lumină lumânărilor stinse de vânt, pentru ca flacăra lor să lumineze în continuare asupra sufletelor celor pentru care au fost aprinse! 🕯

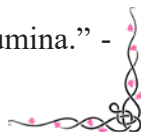
Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Thomas Little (Sursa: Instagram)

„Esența lumânării nu este ceara care lasă urme, ci lumina.” -

Antoine de Saint-Exupéry

De unde a apărut lumea?

Dumnezeu aude această întrebare a omenirii, rostită sau nerostită. El o aude și îi dă răspuns. Așa cum trimite ploaie pământului însetat, așa cum dă sănătate celui bolnav, așa cum dă pâine și îmbrăcăminte spre apărarea trupului, tot așa dă Dumnezeu și răspunsuri la întrebările duhului nostru. El dă răspuns la întrebarea care a dus duhul omului la foame și la sete, la durere și la golătate și astfel a potolit foamea și setea duhului omului, l-a vindecat de boală și l-a îmbrăcat în haina adevăratului răspuns.

Iată întrebarea: „De unde vine lumea?”. Iată și răspunsul:

La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul. Această lume nu a ieșit de la sine, așa cum nimic în lumea asta un iese de la sine; nici nu a ieșit lumea aceasta de la vreo putere rea, nici are ea mai mulți creatori, buni sau răi, ci lumea a fost făcută de Unul Dumnezeu Cel Milostiv.

Răspunsul acesta naște bucuria în sufletul oricărui om, îndemnându-l pe el la toate faptele bune. Acesta este și criteriul după care cunoaștem, printre altele, că răspunsul acesta este singurul corect și adevărat. Oricare alt răspuns care vine în contradicție cu acesta aduce în sufletul omului tristețe și teamă, și îl împinge la păcat și la rău; iată elementul după care cunoaștem, printre altele, că astfel de răspunsuri sunt false. Fraților, lumea este de la Dumnezeu – să ne bucurăm și să ne veselim întru adevărul acesta! Lumea este de la Dumnezeu și prin urmare sfârșitul ei va fi tot în Dumnezeu!

Lumea este dintr-o rădăcină bună și prin urmare va și aduce roadă bogată și bună. Lumea a ieșit din camera luminii, de aceea ea va și sfârși în lumină. Cunoscând că bun este începutul ei, vom cunoaște de aceea că spre bine va și tinde cursul ei și că al ei sfârșit din cele din urmă va fi spre bine. Iată, în cuvintele acestea de la începutul Sfintei Scripturi se cuprind deja, ascuns, și cele ce privesc sfârșitul lumii. Căci cum a fost începutul lumii, așa va fi și sfârșitul ei.

Acela Care a făcut începutul, Acela va face și sfârșitul. Prin urmare, să ne ținem strâns de acest adevăr mântuitor, ca să putem avea nădejde luminoasă și să ne întărim în dragostea față de Acela Care, din iubire, ne-a făcut pe noi.

Sursa: „Proloagele de la Ohrida” – Sfântul Nicolae Velimirovici, Editura Egumenița

Cum se așază miridele la Proskomidie pe Sfântul Disc și de ce?

In prima parte a Proskomidiei, preotul scoate cu copia Agnețului din prima prescură, simbolizând Pătimirile Mântuitorului și îl așază în mijlocul Sfântului Disc, cu pecetea în sus, lucru ce indică faptul că Hristos S-a ridicat ca om cu fața spre Tatăl, spre cer, aceasta, desigur, în numele umanității care imploră reluarea comuniunii cu dumnezeirea, comuniune desființată prin păcatul strămoșesc. Urmează împungerea Agnețului cu copia, de către preot, în partea „IIS”, rostind: „Și unul din ostași cu sulița coasta Lui a împuns”, aceasta punând în evidență împungerea coastei Mântuitorului de către ostașul roman. După rostirea acestor cuvinte, preotul toarnă în Potir, concomitent, vin și apă, adăugând la cele spuse mai înainte: „și îndată a ieșit sânge și apă”.

După scoaterea Agnețului urmează scoaterea dintr-o altă prescură a unei miride în formă triunghiulară „întru cinstea și pomenirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu”. Așezând mirida aceasta în dreapta Agnețului, preotul rostește: „statut-a Împărăteasa de-a dreapta Ta, în haină aurită îmbrăcată și preaînfrumusețată”. Așezarea miridei pentru Preasfânta Născătoare de Dumnezeu înseamnă, de fapt, că jertfa lui Hristos din Sfânta Liturghie este făcută spre slava Maicii Sale. Maica Domnului este reprezentată, așadar, de mirida adusă în cinstea sa, alături de chipul Trupului Fiului Său, Agnețul: „Maica Domnului se roagă în fruntea întregii comunități ca acest Agneț să fie primit în jertfelnicul cel mai presus de ceruri și prefăcut în trupul jertfit al Fiului Ei, care va reprezenta (...) jertfa comunității și a Maicii Domnului însăși” (Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae - „Spiritualitate și comuniune în Liturghia Ortodoxă”).

Preotul pune în partea stângă a Agnețului miridele pentru cele nouă cete de Sfinți: Sfinții Îngeri, Sfinții Proroci, Sfinții Apostoli, Sfinții Ierarhi, Sfinții Mucenici, Sfinții Cuvioși, Sfinții Doctori fără de arginți, Sfinții drepti Părinți Ioachim și Ana și toți Sfinții, împreună cu rugăciunile Sfântului a cărui Liturghie se săvârșește. În partea de jos a discului, sub Agneț, se așază 3 miride, în formă de triunghi, mai mici decât cel al Sfintei Fecioare, însă mai mari decât cele 9 miride scoase pentru sfinți, începând cu episcopul locului, conducătorii și armata țării, ctitorii Sfântului Lăcaș (ai bisericii unde se săvârșește Sfânta Liturghie) și mai jos de acestea trei

se scot miridele pentru credincioșii vii și morți, despărțite în două grămăjoare de firimituri. Pomenirea celor vii, cât și a celor morți la proscomidie are un sens profund, sens evidențiat de Părintele Stăniloae în câteva propoziții: „Bucățița de pâine scoasă pentru fiecare persoană umană distinge pe cei pentru care se scoate, dar îi și apropie de Hristos și între ei, arătându-i în plus ca fiind de aceeași fire umană cu Hristos și între ei”.

Aceste miride nu sunt scoase cu scopul de a-i împărtăși din ele pe credincioși, pentru că din ele nu se împărtășește niciodată nimeni, ele sunt scoase pentru a sta în apropierea Trupului Domnului. Semnificația așezării miridelor pe Disc reprezintă „Nunta Mielului Hristos, înconjurat de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și de Înainte Mergătorul, urmat de Îngeri și de Sfinți.

Este de fapt chipul desăvârșit al Bisericii, care acoperă cerul și pământul, îi cuprinde pe cei absenți și pe cei adormiți, recapitulează universul lui Dumnezeu într-un dat viu” (Paul Evdokimov – „Rugăciunea în Biserica de Răsărit”). Sau, cum spune așa de frumos Sfântul Simeon, Arhiepiscopul Tesalonicului: „Am înțeles cum prin această închipuire și istorisire a Sfintei Proscomidii vedem pe Însuși Iisus și întreaga Biserică a Lui. În mijloc Îl vedem pe Iisus Hristos Însuși, Lumina cea adevărată și Viața cea veșnică.

El este în mijloc prin Agneț, iar Maica Lui, de-a dreapta prin miridă, Sfinții și îngerii de-a stânga, iar dedesubt întreaga adunare a credincioșilor Lui, dreptmăritori. Aceasta este taina cea mare: Dumnezeu între oameni și Dumnezeu în mijlocul dumnezeilor, care se îndumnezeiesc de la Cel ce după fire este Dumnezeu, Care S-a întrupat pentru dânșii. Aceasta este Împărăția ce va să vie și petrecerea vieții celei veșnice: Dumnezeu cu noi, văzut și împărtășit”.

Astfel, așezarea particelelor:

- de-a dreapta și de-a stânga sfântului Agneț constituie Biserica Biruitoare din ceruri,
- iar firimiturile de sub Agneț, pentru credincioșii vii și morți, constituie Biserica Luptătoare de pe pământ.

Cu alte cuvinte, putem spune că pomenirea Maicii Domnului și a Sfinților la Proscomidie scoate în evidență unitatea Bisericii cerești și a celei pământești în Hristos, precum și faptul că împărtășirea credincioșilor de El în Euharistie și în orice Taină nu se înfăptuiește decât în prezența rugătoare și plină de bucurie conștientă a întregii Biserici din ceruri.

Autor: Pr. Alexandru-Mihai Tacu

Sursa: www.doxologia.ro

Când suntem „doborâți” de povara crucii...

Călătoria duhovnicească spre Sărbătoarea sărbătorilor continuă!

Duminicile Postului Mare reprezintă tot atâtea popasuri duhovnicești menite să ne întărească forțele spre a birui în lupta cu păcatele ce ne împresoară, ca astfel primeniți să ne putem închina cu vrednicie slăvitei Învieri a Mântuitorului Hristos.

În Postul Mare am cinstit Sfânta și de viață făcătoarea Cruce, prin care Marele Răstignit a stricat porțile iadului și ne-a redeschis Raiul zăvorât de demult prin neascultarea protopărinților noștri.

Dincolo de semnificația zilei și de bucuria ce ni s-a oferit prin serbarea liturgică atât de impresionantă, aș vrea să mă opresc asupra unui verset din textul Sfintei Evanghelii citite la Dumnezeiasca Liturghie: „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie”.

Tâlcuitorii textului evanghelic au căzut de acord că luarea crucii presupune, de fapt, ca fiecare dintre noi să-și asume în mod liber și responsabil viața, cu clipele ei fericite, dar și cu cele cernite, uneori apăsătoare. Am întâlnit la unii semeni situații existențiale cu totul aparte, cu necazuri ori suferințe greu și de imaginat, darămite de suportat. I-am compătimit pe acești oameni și i-am admirat pentru că nu doar și-au luat crucea, asumându-și viața, ci, în tăcere, cu smerenie, au învățat și să suporte suferințele crucii existenței lor.

Adeseori ni se întâmplă să suferim, să fim nedreptățiți, insultați, acuzați pe nedrept, să trecem prin situații ce ne aduc la limita răbdării, făcându-ne, zicem noi, imposibilă purtarea crucii. Ce-i de făcut atunci? Răspunsul ni-l oferă Sfântul Nectarie Taumaturgul, el însuși un om care întotdeauna și-a purtat crucea cu demnitate, smerenie și necurmată nădejde: „Înainte de a-ți trimite crucea pe care o duci, Dumnezeu a privit-o cu ochii Săi cei preafrumoși, a examinat-o cu rațiunea Sa dumnezeiască, a verificat-o cu dreapta Sa neajunsă, a încălzit-o în inima Sa cea

plină de iubire, a cântărit-o cu mâinile Sale pline de afecțiune, ca nu cumva să fie mai grea decât o poți duce. Și după ce a măsurat curajul tău, a binecuvântat-o și ți-a pus-o pe umeri. Deci, o poți duce! Ține-o bine și urcă Golgota spre Înviere”. Iată niște cuvinte mângâietoare și esențiale pentru fiecare dintre noi, mai cu seamă în momentele învolburate ale existenței, când simțim povara crucii apăsătoare, când am ajuns la capătul răbdării, când nu mai vedem nicio ieșire, când...totul pare fără sens. Nu-l putem bănuși pe Sfântul Nectarie de ușor diletantism, căci toată viața lui a fost o cruce, iar perioada suferinței pricinuite de cancer, chiar o culme, aproape imposibil de urcat. Sfaturile Cuviosului și Tămăduitorului Nectarie nu reprezintă o ticluire frumoasă de cuvinte, nici măcar o mișcătoare ipoteză de viață, ci s-au născut din suferința personală, din experiența purtării propriei cruci.

Se iscă fireasca nedumerire: de ce Hristos Dumnezeu îngăduie astfel de „cruci”? Cu siguranță, El nu-Și alimentează fericirea din nefericirea noastră, măreția Lui din chinul nostru. În final, toate au o logică, deși nu întotdeauna izbutim să o identificăm pe deplin.

Gândul că Dumnezeu nu ne pune pe umeri poveri pe care noi nu am putea să le ducem ne face mai încrezători, arătându-ne limpede că purtarea crucii, asumarea vieții, este pentru noi toți cale către Cer. M-a impresionat în chip deosebit o cugetare citită recent: „Îmi place când Dumnezeu îmi strică planurile făcute de mine, înainte ca acestea să mă distrugă”.

Peste toate, ducându-ne propria cruce, adeseori îngreuiată de păcatele și patimile noastre, să nu uităm că Îl avem pe Hristos alături. Da, chiar și în astfel de împrejurări, Domnul ne rămâne aproape. Diferența fundamentală este că noi ne gârbovim din pricina propriilor scăderi, pe când Mântuitorul căra Crucea îngreuiată de păcatele altora, ale întregii umanități. Și nu numai atât! Oricând ne prăbușim pe parcursul vieții noastre sub greutatea crucii, Mântuitorul nu ne părăsește, ci Se arată solidar cu noi. Să ne amintim de calea însângerată pe care a pășit Domnul în drumul către Răstignire. Îndreptându-Se către Golgota, ca om copleșit de povara Crucii, a căzut în pulbere, făcându-Se solidar cu noi toți în prăbușirile noastre. Îndată I-au adus pe un om, un străin, Simon din Cirene, care I-a ajutat Răstignitului pentru oameni să-Și poarte Crucea până la locul supliciului. Acum Fiul lui Dumnezeu este, pentru toți, pentru fiecare dintre noi, acel „Om” Care ne ajută să ne ridicăm din cădere și să ne ducem Crucea. Această încredințare ar trebui să ne facă mai ușoare atât chemarea, cât și asumarea crucii.

Autor: Arhimandrit Mihail Daniliuc

Sursa: www.ziarullumina.ro

Conștiință acoperită

– *P*ărinte, atunci când mi se spune: „Dorința asta este în subconștient și nu o pricepi”, cum o pot pricepe?

– Dacă iei aminte, vei vedea cum că nu te simți bine, deși spui că nu ai nimic. Dacă vezi că nu ai pace, ci mâhnire, să știi că înăuntrul tău există ceva în neorânduială și trebuie aflat despre ce este vorba ca să te îndrepti. Să presupunem că faci o greșeală; te mâhnești, dar nu o mărturisești. După aceea ți se întâmplă un fapt dătător de bucurie și simți bucurie. Bucuria aceasta acoperă mâhnirea pentru greșeala ta și încet-încet o uiți, nu o mai vezi deoarece a fost acoperită de bucurie. Bucuriile acoperă greșeala, o duc mai jos, mai în adânc, dar ea lucrează lăuntric. Astfel, omul începe să se împietrească, deoarece își acoperă conștiința și inima sa prinde încet-încet o murdărie vâscoasă. Apoi aghiuță pe toate i le justifică: „Asta nu-i nimic. Cealaltă este firească”, dar nu are odihnă, deoarece în adâncul sufletului său lucrează mâhnirea. Simte o neliniște și nu are pace lăuntrică. Trăiește într-un stres continuu. Este chinuit. Nu află ce este de vină, pentru că greșelile lui sunt acoperite. Nu-și dă seama că suferă deoarece a păcătuit.

– Părinte, un astfel de om poate fi ajutat dacă îi spui care este pricina chinurii lui?

– Este trebuință de atenție, pentru că atunci când îi pui lucrurile la locul lor, i se deșteaptă conștiința și începe mustrarea. Și dacă nu se smerește, poate ajunge la deznădejde, deoarece nu suferă adevărul. Dacă se va smeri, va putea fi ajutat.

– Părinte, există oameni care se nasc cu conștiința nesimțitoare?

– Nu, nu există oameni care să se fi născut cu conștiința nesimțitoare. Dumnezeu nu a făcut o astfel de conștiință. Însă, atunci când cineva își acoperă greșelile, conștiința lui încet-încet prinde piatră și nu-l mai mustră.

– Și atunci devine autonom, își face propriile lui legi.

– Da, este înfricoșător.

– Și aceasta este înșelare?

– Ei, sigur că este înșelare.

Sursa: „Nevoință duhovnicească” – Cuviosul Paisie Aghioritul, Editura Evanghелиsmos

Strofe pentru suflet

Poezie pentru Sfânta Parascheva

În Moldova cea iubită
De mulți oameni credincioși
Doarme Parascheva Sfântă,
În raclă de cuvioși!

Creștinii din toată țara
Îi aduc multă-nchinare,
Cerând milă și-ocrotire
Pentru neamuri și popoare!

Azi e mare sărbătoare,
Tot Iașul e luminos!
Se-aduc flori, cu bucurie,
Pentru Sfânta-n chip duios!

Vino, Maică Parascheva,
La creștinii rugători,
Tinde brațul tău și scapă-i
De necazuri și nevoi!

Astăzi, s-alergăm cu toții,
Purtând chipuri de lumină,
Sărutându-i racla sfântă,
În această zi senină!

Roagă-te, Sfântă Fecioară,
Către Mirele Hristos,
Pentru noi, cei slabi la suflet,
Ca să te iubim frumos!

Din Moldova-n Maramureș
Nu e mare depărtare,

Fiindcă Sfânta Cuvioasă
Este mare rugătoare!

Astăzi, toată România,
Cu mulțimea de creștini
O cinstesc pe Parascheva,
Simțind sfintele-i minuni!

Autor: Pr. Adrian Dobreanu

Te port în mine

Te port în suflet, ca pe-un vas de preț,
Ca pe-o comoară-nchisă cu pecete,
Te port în trup, în sânii albi și gri,
Cum poartă rodia sămânța ei.

Te port în minte, ca pe-un imn sfințit,
Un cântec vechi, cu crai din Răsărit.
Și port la gât, neprețuit șirag,
Strânsoarea cald-a brațului tău drag.

Te port în mine tainic, ca pe-un vis,
În cer înalt de noapte te-am închis.
Te port, lumina rumenă de zori,
Cum poartă florile mireasma lor.

Te port pe buze, ca pe-un fagur plin.
O poamă aurită de smochin,
Te port în brațe, horbote subțiri,
Mănunchi legat cu grijă, fir cu fir.

Cum poartă floarea rodul de cais,
Adânc te port în trupul meu și-n vis

Autor: Zorica Lațcu

Credința pentru copiii de toate vârstele

Câinele și pisica

Odată, un om stătea liniștit la masă, ospătându-se cu poftă din felurile pregătite.

La picioare, s-a așezat câinele său. Uitându-se în ochii omului, câinele își spunea:

„Dă, Doamne, să mănânce cu poftă stăpânul meu și, după ce s-o sătura, să-mi dea și mie o bucățică!”

În acest timp, s-a apropiat și pisica. Privindu-l pe om cum mănâncă și gudurându-se pe lângă el, își spunea în sinea ei:

„Dă, Doamne, să orbească stăpânul meu, doar o clipă, să-i pot fura mâncarea!”

Câinele aștepta să primească tot ce omul s-ar fi îndurat să-i dea, cunoscând bunătatea stăpânului său. Pisica, însă, pândea orice moment să poată fura, lăcomia îndemnând-o să nu se mulțumească cu ceea ce ar fi primit.

Așa este și în viață. Unii dintre prietenii care ne înconjoară sunt asemenea câinelui, adică fideli și devotați, răbdători și sinceri. Alții, însă, sunt asemenea pisicii: oricând cu un zâmbet pe buze, dar mereu cu răutate în suflet, așteptând doar prilejul să fure și să profite de pe urma ta.

Când ai în preajma ta prieteni adevărați, bucură-te pentru ei și pentru prietenia voastră; când vezi, însă, că de tine se apropie și cei asemenea pisicii, nu-i goni și nu te purta cu ei așa cum ar merita, ci roagă-te pentru ei și încearcă, prin bunătatea ta, să îi faci și pe ei mai buni.

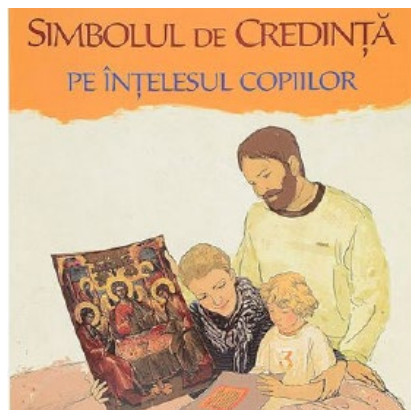
Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoaseilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Greutatea păcatelor

Trecând prin sat, un preot s-a întâlnit cu un țăran care nu prea venea la biserică. Oprindu-l, i-a spus:

- Fiule, de ce nu ai venit ieri la slujbă? Ai avut vreun necaz, pot să te ajut cu ceva?

- Părinte, nu am avut vreme, m-am luat cu una, cu alta și...
 - Vai, fiule, nu se poate să nu-ți faci timp să vii în biserică, să aprinzi lumânare și să spui o rugăciune...! Dacă tu nu te gândești la Dumnezeu și la ajutorul Său, cum ai vrea să-ți poarte El de grijă? Orice probleme ai avea, chiar dacă nu le poți rezolva singur, chiar dacă nimeni nu ar fi în stare să te ajute, Dumnezeu poate. El îți dă sănătate, liniște și spor în casă. Dacă îți faci păcate, însă, mai meriți tu ajutorul Său?

- Dar, părinte, ce păcate am eu? - zise omul cu nedumerire. Nu am decât păcate mici. Sunt acestea atât de grave?

- Fiule - i-a mai spus preotul - orice păcat este grav, fiindcă păcatul, oricât de mic, îți strecoară în suflet răutate. Poate nu par păcatele tale prea mari, dar...ia adu-ți aminte, ieri a plouat?

- Da, părinte, a plouat ceva, dar nu prea mult.

- Și azi, de ce ai putut să ieși din casă?

- E, părinte, pentru că de dimineață a ieșit soarele și pământul s-a uscat repede.

- Păi, vezi, fiule? Anul trecut ții minte când au fost inundațiile? A plouat trei zile în șir. Am mai putut noi să ieșim atunci din case?

Păcatul, fiule, este la fel ca picătura de apă. Așa mică, ai impresia că nici nu poate face rău. Dacă ai ceva păcate, dar cauți să le îndrepti prin căință și bunătate, prin rugăciune în Sfânta Biserică, atunci imediat apare dragostea Domnului, care aduce liniște sufletului, la fel ca lumina soarelui și căldura, după o zi cu ploaie. Dar, atunci când ploile se adună și curg unele după altele, când mii și mii de picături par fără putere, se strâng laolaltă și atunci nimic nu le mai poate sta în cale. Tot astfel, dacă se adună păcate peste păcate în sufletele noastre, nu le mai putem sta în cale și devenim tot mai răi și mai egoiști.

Intră în Biserică, fiule, cât mai des. Roagă-te și închină-te în fața icoanelor și atunci sufletul tău nu va fi chinuit de greutatea păcatelor, iar viața ta va fi un exemplu pentru cei din jur.

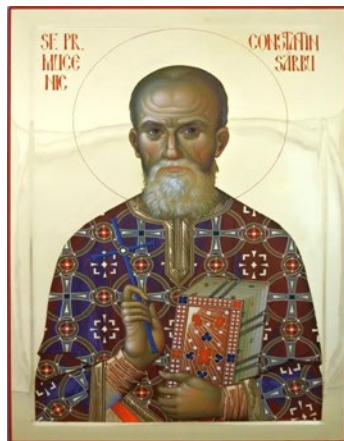
Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu (23 Octombrie)

Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu a fost unul dintre preoții mărturisitori din vremea prigoanei comuniste. A pățimit în cele mai dure carcere comuniste și nu a părăsit credința ortodoxă nici măcar în fața amenințării cu moartea.

S-a născut în data de 10 ianuarie 1905, în comuna Cavadinești, din fostul județ Covurlui, într-o familie simplă de agricultori. Rămânând orfan încă de mic, Constantin a fost crescut de bunica lui, o femeie săracă, însă deosebit de credincioasă.

Unul dintre cei care l-au ajutat pe teologul Constantin Sârbu să crească în credință, în frica de Dumnezeu și în rugăciune, a fost părintele Toma Chiricuță, slujitor în acea vreme la Biserica Sfântul Ciprian - Zlatari, din București. Alături de acest părinte duhovnicesc a petrecut mai mulți ani și tânărul Constantin, pentru ca mai apoi să îmbrățișeze cu toată puterea inimii Sfânta Taină a Preoției.

La îndemnul bunicii, în 1919, a urmat cursurile Seminarul Teologic din Galați, iar apoi, din anul 1925, a studiat la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București. După terminarea studiilor, în 1929, neputând găsi o parohie în cuprinsul Arhiepiscopiei Bucureștilor, s-a angajat cântăreț la Biserica Lucaci din Capitală, unde a funcționat aproape cinci ani, până în 1934.

În 1934 s-a mutat la Huși, la solicitarea episcopului Nifon Criveanu, care, la 15 august l-a hirotonit diacon, iar a doua zi – preot III la Catedrala Episcopală din Huși. Același episcop l-a numi director al Școlii de cântăreți din Huși și profesor de Sectologie, Catehism și Muzică vocală, iar pe plan administrativ membru al Judecătoriei Protopopiatului Fălciu.

Hirotonia întru preot a rămas în inima părintelui Constantin Sârbu drept un moment de mare întărire sufletească, după cum avea să-și amintească mai târziu: „Stând în fața icoanei Sfintei Fecioare și rugându-mă cu lacrimi, cerându-i sprijin și ocrotire, de unde până atunci eram timid și temător, lipsit de curaj, m-am ridicat plin de putere, numai lumină, numai dorință de a sluji supremul Adevăr, aducând la picioarele lui Iisus propria făptură, fără a avea a mă mai teme de nimeni.”.

Începând cu data de 1 noiembrie 1938, a solicitat transferul de la Huși la parohia nou înființată Parcul Călărași, din cartierul Vergului, fără biserică și fără

casă parohială, într-un cartier muncitoresc și sărac. Aici, a ctitorit Biserica „Sfinții Împărați Constantin și Elena”. Rămânând văduv, părintele a îmbrățișat o viață de nevoiță și rugăciune neîncetată.

Pentru curajul său de a propovădui pe Hristos, în ziua de 10 ianuarie 1954, Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu a fost arestat de Securitate. Motivul – „activitate anticomunistă”. La 9 octombrie 1954, a fost condamnat la opt ani și trei luni de închisoare, pentru „uneltire contra ordinii sociale”. După condamnare, părintele Sârbu a fost purtat prin penitenciarele de la Jilava (1954-1955), Gherla (1956-1962), Dej (1955) și în lagărele de muncă de la Poarta Albă (1955-1956) și Salcia (1959).

La 4 decembrie 1961 a fost trimis cu domiciliu forțat în satul Vișoara, în Câmpia Bărganului, pentru încă doi ani. Părintele Gheorghe Calciu, care l-a cunoscut pe Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu, amintindu-și de acesta, avea să spună: „Am stat cu părintele Constantin Sârbu la Vișoara câteva zile, până mi s-a repartizat o casă, timp în care rănille mele sufletești au început să se vindece. Ciudat, el nu ținea predici, nu mă îndemna să mă rog, nu se arăta în niciun fel a fi bigot, dar inima mea era în sărbătoare alături de el. Se mișca încet, hieratic, cu vocea lui mică și domoală, asemenea unui sfânt părinte din secolul patristic”.

Abia în data de 25 februarie 1964, odată cu decretul de eliberare a deținuților politici, părintelui i s-a permis să plece unde dorește. Libertatea primită avea să fie însă una mai mult aparentă, el continuând a fi urmărit și supărat de Securitate.

Întors în București, după multe piedici, în ziua de 8 aprilie 1964, Sfântului Preot Mucenic Constantin Sârbu i s-a îngăduit să slujească în Biserica Sapienței, care fusese închisă timp de 40 de ani. Ultima perioadă a vieții Sfântului Preot Mucenic Constantin Sârbu a fost marcată de ulcerul provocat de regimul din detenție, dar și de urmărirea Securității.

Astfel, în ziua de 18 octombrie 1975, Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu a fost operat de un medic de la Spitalul Elias, însă, în mod suspect, în urma operației a făcut septicemie. În ziua de 23 octombrie 1975, după Spovedanie și Împărtășanie, părintele Constantin Sârbu a trecut la cele veșnice, pe patul de spital. Cel care l-a spovedit și l-a împărtășit, la dorința sa, a fost părintele Ilarion Argatu, de la Mănăstirea Cernica. Potrivit mărturiei părintelui Argatu, după ce l-a împărtășit, în jurul capului părintelui Constantin Sârbu a apărut aureola de sfânt. Văzând minunea, părintele Argatu a exclamat: „Cunună de mucenic!”.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Octombrie 2025

- 1 M (†) **Acoperământul Maicii Domnului; Sf. Ap. Anania; Cuv. Roman Melodul; † Cuv. Iosif și Chiriace de la Bisericiani**
- 2 J Sf. Sfințit Mc. Ciprian; Sf. Mc. Justina
- 3 V Sf. Sfințit Mc. Dionisie Areopagitul; Sf. Mc. Teoctist
- 4 S †) **Sf. Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae; Sf. Mc. Ierotei, Ep. Atenei;**
- 5 D Sf. Mc. Haritina și Mamelta; †) **Sf. Cuv. Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu**

Duminica a XIX-a după Rusalii (Predica de pe munte - iubirea vrăjmașilor); Ap. II Corinteni XI, 31-33; XII, 1-9; Ev. Luca VI, 31-36; glas 8, voscr. 6

- 6 L † Sf. Ap. Toma; Sf. Mc. Erotiida
- 7 M Sf. M. Mc. Serghie și Vah; Sf. Sfințiți Mc. Iulian, Chesarie și Polihronie
- 8 M Cuv. Pelaghia și Taisia
- 9 J Sf. Ap. Iacob al lui Alfeu; Cuv. Andronic și Atanasia
- 10 V Sf. Mc. Evlampie și Evlampia, sora lui; Cuv. Vasian și Teofil Mărt.
- 11 S Sf. Ap. Filip, unul din cei 7 diaconi; Cuv. Teofan Mărt.; Sf. Mc. Zenaida și Filonila
- 12 D Sf. Mc. Prov, Tarah și Andronic; Sf. Cosma, Ep. Maiumei

Duminica a XXI-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic; Pilda semănătorului; Rugăciunea lui Iisus); Ap. Galateni II, 16-20; Tit III, 8-15; Ev. Luca VIII, 5-15; Ioan XVII, 1-13; glas 1, voscr. 7

- 13 L † **Aducerea moaștelor Sf. Ap. Andrei la Iași; Sf. Mc. Carp, Papil, Agatodor și Agatonica**
- 14 M †) **Sf. Cuv. Parascheva de la Iași; Sf. Mc. Nazarie, Ghervasie, Protasie și Silvan**
- 15 M Sf. Sfințit Mc. Luchian; Sf. Savin și Vars, Ep.; Cuv. Eftimie cel Nou
- 16 J Sf. Mc. Longhin Sutașul; Sf. Mc. Leontie, Dometie și Terentie
- 17 V Sf. Prooroc Osea; Cuv. Mc. Andrei Criteanul
- 18 S † Sf. Ap. și Ev. Luca; Sf. Mc. Marin cel Bătrân; Cuv. Iulian
- 19 D Sf. Prooroc Ioil; Sf. Mc. Uar, Felix pr. și Eusebiu diac.; Cuv. Ioan de la Rila

Duminica a XX-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain); Ap. Galateni I, 11-19; Ev. Luca VII, 11-16; glas 2, voscr. 8

- 20 L Sf. M. Mc. Artemie; Cuv. Matroana; Sf. Cuv. Gherasim din Chefalinia
- 21 M †) **Cuv. Mărt. Visarion, Sofronie și Sf. Mc. Oprea; Sf. Pr. Mărt. Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel; Cuv. Ilarion cel Mare**
- 22 M Sf. Ierarh, întocmai cu apostolii, Averchie; Sf. 7 tineri din Efes
- 23 J Sf. Ap. Iacob, ruda Domnului; †) **Sf. Pr. Mucenic Constantin Sârbu; Sf. Cuv. Macarie Romanul**
- 24 V Sf. M. Mc. Areta; Sf. Mc. Sevastiana și Valentin
- 25 S Sf. Mc. Marcian și Martirie; Sf. Mc. Valerian; Sf. Tavita
- 26 D †) **Sf. Mare Mc. Dimitrie, izvorătorul de mir**

Duminica a XXIII-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor); Ap. Efeseni II, 4-10; Ev. Luca VIII, 26-39; glas 3, voscr. 9

- 27 L †) **Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor (ale cărui moaște sunt la Patriarhia Română); Sf. Mc. Nestor**
- 28 M † **Sf. Ier. Iachint, Mitropolitul Țării Românești; Sf. Mc. Terentie, soția sa Neonila și cei 7 fii; Sf. Ier. Firmilian, episcopul Cezareei Capadociei.**
- 29 M Cuv. M. Mc. Anastasia Romana; Sf. Cuv. Avramie și Maria, nepoata sa
- 30 J Sf. Sfințit Mc. Zenovie, episcopul Ciliciei și Zenovia, sora sa; Sf. Ap. Cleopa
- 31 V Sf. Ap. Stahie, Amplie, Urban, Aristobul, Narcis și Apelie

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

	Pag.
„Niciodată nu este prea târziu!”	1
La taifas cu o lumânare	4
De unde a apărut lumea?	5
Cum se așază miridele la Proscomidie pe Sfântul Disc și de ce? ...	6
Când suntem „doborâți” de povara crucii... ..	8
Conștiință acoperită	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Sorin Pavel

Xenia Cliucinicov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasiletatarasi@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424